

«Άγιος Στυλιανός, ο προστάτης των παιδιών»

Αρχιμανδρίτη Χαραλάμπους Βασιλοπούλου

Ο Άγιος Στυλιανός γεννήθηκε στην Παφλαγονία της Μικράς Ασίας, μεταξύ του 400 και 500 μ.Χ. Ήταν ευλογημένος από την κοιλιά της μητέρας του ακόμη. Όσο μεγάλωνε τόσο με την χάρη του Θεού γινόταν κατοικητήριο του Αγίου Πνεύματος.

Από την παιδική του ηλικία έδειξε τα σπάνια προτερήματα της αγιασμένης ζωής του. Αν και ήταν και αυτός παιδί και νέος και έφηβος, μολονότι είχε κι εκείνος σάρκα, εντούτοις δεν άφησε τις επιθυμίες να μολύνουν το πνεύμα και την ψυχή του. Ήταν αγνός, αγνότατος. Δεν άφησε, επίσης, να τον κυριεύσει κανένα γήινο πάθος. Δεν επέτρεψε στα πλούτη και στην φιλοπλουτία να κυριαρχήσουν στην ψυχή του και να την υποτάξουν στη φθορά και την απώλεια.

Με τη δύναμη και την χάρη του Θεού πολέμησε όλα τα δολώματα της φθαρτής και πρόσκαιρης ζωής. Φιλοσόφησε με την αληθινή σοφία του Θεού και είδε πόσο πρόσκαιρος και τιποτένιος είναι ο υλικός τούτος κόσμος. Αποφάσισε, έπειτα, να βαδίσει με την επιθυμία της ψυχής του. Η ψυχή του τον καλούσε σε αγώνες ηθικούς και ωραίους. Τον καλούσε στην άσκηση της αρετής. Του έδειχνε τον δύσκολο και δύσβατο δρόμο της αιωνίας ζωής, της παντοτινής ευτυχίας.

Η αγνή και πιστή καρδιά του υπάκουσε στη φωνή της ψυχής του. Και η πρώτη ενέργειά του ήταν να πουλήσει την περιουσία του και να την μοιράσει στους φτωχούς της Εκκλησίας [...] Αφού, λοιπόν, με τις ευεργεσίες του, ανέβασε ο μακάριος Στυλιανός τον γήινο θησαυρό του στους ουρανό, και τον ασφάλισε, πήγε σε ένα μοναστήρι και ντύθηκε το μοναχικό σχήμα [...]

Οι αγρυπνίες του είναι θαυμαστές. Τρεις στόχους έβαλε για σκοπό του να επιτύχει ως μοναχός: την ακτημοσύνη, την αγνότητα και την υπακοή. Τους τρεις αυτούς στόχους τους πέτυχε. Και στις τρεις αυτές αρετές πήρε, σαν να πούμε, άριστα ο Άγιος Στυλιανός. Την ακτημοσύνη του την είδαμε. Δεν κράτησε για τον εαυτό του από την περιουσία του τίποτε απολύτως. Ούτε φρόντισε ν' αποκτήσει ποτέ στη ζωή του κάτι τι και αυτός. Έζησε με φτώχεια και τελεία ακτημοσύνη [...]

Ο Θεός βράβευσε το ιερό του αίσθημα και του έδωσε τη θαυματουργική δύναμη να θεραπεύει τα ασθενικά παιδιά. Μητέρες από κοντινά και μακρινά μέρη, με φορτωμένα στους ώμους ανάπηρα και άρρωστα παιδιά έτρεχαν, με πόνο και πίστη, κοντά στον Άγιο για να ζητήσουν την θεραπεία των παιδιών τους. Μέρες ολόκληρες βάδιζαν μέσα σ' έρημα μέρη, για να βρουν τη δοξασμένη από τον Θεό ασκητική σπηλιά του Αγίου Στυλιανού. Και όταν έφθαναν εκεί, με δάκρυα στα μάτια έπεφταν στα πόδια του Γέροντα ασκητή, δόξαζαν τον Θεό, που τον συνάντησαν, και τον παρακαλούσαν να γιατρέψει τα παιδιά τους. Ο Άγιος Στυλιανός γεμάτος καλοσύνη και συμπόνοια έπαιρνε τ' άρρωστα νήπια στα χέρια του και με μάτια δακρυσμένα παρακαλούσε τον Θεό να τα γιατρέψει. Ο Δεσπότης των Ουρανών άκουγε την ολόψυχη προσευχή του και ο Άγιος θαυματουργούσε. Παιδιά άρρωστα εύρισκαν την υγεία τους.

Παθήσεις διαφόρων ειδών εξαφανίζονταν. Μπροστά στη δύναμη του Θεού καμιά αρρώστια δεν μπορούσε ν' αντισταθεί. Μανάδες έκλαιγαν από χαρά έξω από το ασκητήριο του. Και άλλες καταφιλούσαν με σεβασμό και ευγνωμοσύνη το χέρι του Αγίου γέροντα, δοξάζοντας τον Θεό. Δοξολογούσε κι' εκείνος ακατάπαυστα το Άγιο Όνομά Του και Τον ευχαριστούσε για τα θαύματα αυτά, που τον αξίωνε να κάνει. Έπειτα, γεμάτος στοργή κοίταζε τα αθώα πλασματάκια που είχαν λυτρωθεί από την αρρώστια. Ένα γλυκό χαμόγελο, χαμόγελο αγγελικό άνθιζε στο πρόσωπο του σεβασμίου ασκητού. Τα θαύματα, όμως, αυτά γίνονταν γνωστά σ' όλα τα μέρη και κόσμος πολύς έτρεχε στον Άγιο Στυλιανό, για να τον παρακαλέσει να γιατρέψει από κάποια ασθένεια τα παιδιά του.

Έτσι δόξαζε ο Άγιος Θεός το όνομα του οσίου Στυλιανού, που αφιέρωσε τη ζωή του για τη δόξα του Θεού. Αλλά, δεν ήταν μόνο τα θαύματα της θεραπείας των παιδιών που δόξαζαν το όνομα του ταπεινού Αγίου Στυλιανού. Ο Άγιος απέκτησε φήμη ως θαυματουργός, διότι έκανε τους άτεκνους εύτεκνους, με την προσευχή του, αφού πολλές στείρες γυναίκες τεκνοποιούσαν.

Πολλοί, μάλιστα, καλοί Χριστιανοί και μετά την κοίμηση του, επικαλούμενοι το όνομα του Αγίου και ζωγραφίζοντας σαν τάμα την εικόνα του, απέκτησαν παιδιά, αν και είχαν χάσει την ελπίδα πια να τεκνοποιήσουν.

Εν τω μεταξύ απ' όλα τα μοναστήρια πήγαιναν στον γέροντα ασκητή, για να ευφρανθούν κοντά του το άρωμα της αγιότητας του. Μοναχοί και ασκητές ζητούσαν από τον Άγιο δάσκαλο συμβουλές, για το πώς πρέπει να αντιμετωπίζουν τους πειρασμούς και πώς να επιβάλλουν την γαλήνη στα κοινόβια τους. Όλοι τον έβλεπαν σαν πρότυπο αγίας ασκητικής ζωής. Η προσωπικότητά του ήταν γεμάτη ταπεινοφροσύνη και άστραφτε από ουράνιο κάλλος.

Και εκείνος ακούραστος με αγγελική γαλήνη τους δίδασκε, τους καθοδηγούσε, τους γέμιζε την καρδιά, τους στερέωνε στην πίστη, τους διέλυε τις αμφιβολίες. Ειρήνευε με τις συμβουλές του από μακριά όσα μοναστήρια είχαν εσωτερικές διχόνοιες. Έτσι έζησε κι έτσι δόξασε το όνομα του Θεού και δοξάσθηκε από τον Ουράνιο Πατέρα ο Άγιος Στυλιανός. Όταν έφθασε σε βαθιά γεράματα, έστειλε ο Θεός τους Αγγέλους Του και πήραν την αγία του ψυχή, για να την αναπαύσουν από τους πολύχρονους κόπους, τις στερήσεις και τη σκληρότητα της ασκητικής ζωής. Κοιμήθηκε, λοιπόν, ο Άγιος πλήρης ημερών και αρετών.

Πού τον έθαψαν, δεν γνωρίζουμε, ούτε διασώθηκαν άλλα στοιχεία από την κουρασμένη και αγιασμένη ζωή του. Έμεινε, όμως, το όνομά του. Τον σέβεται και τον τιμά όλη η Ορθόδοξη Χριστιανοσύνη. Τον επικαλούνται στις ανάγκες τους και προπάντων για τα άρρωστα παιδιά τους. Κτίζουν στο όνομά του μεγαλοπρεπείς Ναούς. Τα θαύματα του Αγίου συνεχίζονται και μετά την κοίμησή του. Και σήμερα ο Άγιος Στυλιανός εξακολουθεί να είναι προστάτης των παιδιών. Λένε, μάλιστα, ότι το όνομά που προέρχεται από το ρήμα «στυλώνω», δηλαδή ο Άγιος «στηρίζει την υγεία των παιδιών».

Ο Άγιος εικονογραφείται με ένα νήπιο σπαργανωμένο στην αγκαλιά του, που συμβολίζει ότι είναι ο προστάτης των νηπίων. Η μνήμη του Αγίου Στυλιανού εορτάζεται στις 26 Νοεμβρίου.

Από το βιβλίο: ΒΙΟΙ ΑΓΙΩΝ «Ο ΑΓΙΟΣ ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ» του Αρχ. Χαράλαμπου Δ. Βασιλόπουλου, ΕΛΑΦΡΩΣ ΔΙΑΣΚΕΥΑΣΜΕΝΟ.